

Bratři a sestry, milí přátelé,

letos jsme na Biblické stezce měli téma Zákon a milost. Nečetli jsme tedy jednu biblickou knihu, jako obvykle, ale výběr kapitol z různých knih Bible od Gn po Zj. Jen dopis Galatským jsme četli celý. Pavel tu připomíná základní věci o víře, o Boží milosti a vykoupení. A pěkně zostra: „*Vy pošetili Galatští, kdo vás to obloudil - vždyť vám byl tak jasně postaven před oči Ježíš Kristus ukřižovaný!*“ (v.1) Vy blázniví! Kdo vás uhranul? Kdo vás očaroval? Začali jste tak dobře! Uvěřili jste v Pána Ježíše. V Ježíše ukřižovaného! Galatští byli v té době už nějaký ten pátek křesťany. Ale znovu se mezi nimi rozhořela otázka – co je potřebné k tomu, abych opravdu byl synem a dcerou Boží? Opravdu stačí jen uvěřit v Ježíše Krista? Není třeba ještě něco víc? Něco přidat? Proto se Pavel ptá: „...*dal vám Bůh svého Ducha*“, toho Ducha, který nás učí oslovovat Boha Otče, „...*dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli?*“ (v.2b)

S tím my problém nemáme. Nám je přece už od dob reformace naprosto jasné, že jsme ospravedlněni z víry. A nikoliv se skutků zákona. My tom máme dávno jasno. Ale já mám někdy pocit, jako by nám to nedocházelo. Jako by náš život nevypadal podle toho. Jako bychom se ostýchali něco tak úžasného úplně zadarmo přijmout. Úplně zadarmo přijmout a chovat se tak, jako že je to fakt naše. Na Stezce jsem se snažila to děckám přiblížit na příkladu. Koneckonců i ten nejlepší učitel, kterého jsme kdy měli, náš Pán Ježíš, používal tuto metodu. Metodu podobenství.

S milostí je to, jako když byste byli milionáři, nebo ještě lépe miliardáři, a vedle vás žil někdo touží po krásném a rychlém autě. No a protože vy na to máte, byste mu rádi ten jeho sen splnili. Rádi byste mu udělali radost. Tak mu prostě koupíte auto, které opravdu dobře vypadá, má ten správný zvuk, ty správné parametry a tu správnou rychlost. Dáváte ho tomu člověku a on řekne: To je fakt úžasné! Něco takového jsem si vždycky strašně, strašně přál! Ale víš, já to, já to nemůžu přijmout úplně zadarmo. Víš co, já ti dám všechno, co mám. A dávám tři tisícovky. Tři tisícovky, to je docela dost peněz pro většinu z nás. Ale v porovnání s cenou toho auta? Co si o tom budete myslet, když se někdo bude snažit vám za takové auto dát ubohé tři tisícovky? No, neurazí vás to? Jasně, že vás to urazí! A budete mít chuť tomu člověku to auto nechat? No asi nebudete.

A protože i na té Stezce bylo víc děvčat než kluků, musela jsem přidat ještě druhý příklad. S milostí je to, jako když byste byli milionáři, a chtěli byste nějaké dámě udělat radost tím, že jí koupíte nádherné luxusní, ale opravdu hodně luxusní šaty. Z té nejkvalitnější látky, nejlépe ušité v tom nejvyhlášenějším salonu. Šaty, které jí fakt sluší. Šaty, které zvednou její sebevědomí. Které z ní prostě udělají úplně jiného člověka. Teď jí je nabídnete a ona řekne: Víš to, to je tak nádherné! To je tak úžasné! Ale nemůžu to přijmout jenom tak, zadarmo. Dám ti aspoň všechno, co u sebe mám. A dá vám tři stovky.

Já vím. Ten příklad je trošku přitažený za vlasy. Ale nechováme i my se někdy také tak? Pane Bože, to je úžasné co tys mi všechno dal! Tak, tak já ti taky musím aspoň něco málo dát! Tak já budu alespoň třeba v neděli chodit do kostela. Nebo na toho protivného souseda se budu usmívat. Nebo dám teda víc na ten salár. Anebo budu se modlit každý den ráno, před jídlem i před spaním. A Bibli budu číst každý den... To jsou všechno dobré věci. Já neříkám, že je nemáte dělat. Rozhodně je máme dělat. Rozhodně je úžasné, když se k druhým chováme hezky, když se v neděli sejdem a když také to naše společné dílo nějak podporujeme. Když se modlíme a čteme Písmo. Ale každý sám v sobě si musí vyřešit otázku: dělám to opravdu z vděčnosti? Dělám to proto, že jsem něco úžasného přijal/a? A nebo to dělám proto, že cítím nějaký dluh? Dluh, který je potřeba splatit? „*To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?*“ (v.3) Teď to chcete dokončit sami ze sebe? Teď chcete sami splatit ten dluh? Prozradím vám tajemství. Děsně tajné. Ten dluh nemůžete splatit ani náhodou. Nakonec opravdu jedině, co nám zbývá, je přijmout to jako milost. A když to přijmete jako milost, zacházet s tím podle toho.

Vraťme se ještě k podobenství s darovaným autem a šaty. Čím vám ten obdarovaný udělá radost? Tím že vám za to něco nabídne tedy ne. To už jsme řekli. Takže když už ho přijme, čím

vám udělá radost? Když ho zaparkuje v garáži? Bude ho opečovávat, zakrývat, aby se mu náhodou něco nestalo? Aby neměl ani jeden škrábaneček? Když se na něho bude chodit dívat? Pochybuji. Radost vám spíš udělá, když v něm bude jezdit. Když se bude radovat z jízdy. Když tím autem vyrazí na nějaký hezký výlet. A když s sebou do toho auta také třeba někoho přibere. Aby se o tu svoji radost ještě podělil s někým dalším. Když se bude dělit o potěšení z té jízdy.

Nebo když dáte někomu to fantastické oblečení, které dokáže změnit člověka k nepoznání. Udělá vám radost, když ho pověsí do skříně? Ještě na něho dá ochranný obal, aby se mu něco nestalo? Aby si ho pošetřil? Nebo vám udělá radost, když ho bude nosit? Když v něm bude chodit. Když ho bude nosit mezi lidmi! A tak udělejme to stejné s tou milostí! Oblečme ji! Chod'me v ní! Chod'me v ní mezi lidmi! Raduj-me se z ní! A ať tu radost taky na nás lidi vidí! Chod'me v ní! Jezd'eme v ní! Občas v ní taky někoho svezme... Děľme se o tu radost!

Protože ono vůbec není jedno v čem člověk chodí. To jsme slyšeli v prvním čtení. Adam a Eva v ráji oděv nepotřebovali. Jenže pak chtěli rozhodovat, co je dobré a co zlé. Být jako Bůh. Ale člověk nedokáže rozeznat, co je dobré a co zlé. Nedokáže to rozhodnout. Koneckonců to ani nikdy dělat neměl! Proto ze stromu poznání dobrého a zlého neměl jíst! A co člověk zjistil, když neodolal a po tomto ovoci sáhl? Že je nahý. Že potřebuje přikrýt. Že potřebuje obléct. Se svou vinou člověk nedokáže stát nahý před Bohem, před druhým člověkem, ani sám před sebou. Snaží se obléct do fíkového listí. Snaží se přikrýt svůj hřích svými skutky. Ale Bůh jim tuto falešnou ochranu bere. Dává jim něco jiného. Skutečný oděv. Daruje člověku kožené suknice. Už tady se Pán Bůh smilovává. Aby mohl dát člověku kožené suknice, musel zemřít někdo jiný. Pán Bůh se spokojí se zástupnou obětí. Nakonec se spokojí s obětí svého jediného Syna. Bůh nepřijímá laciné fíkové listy lidských skutků, ale přijal jedinou a dokonalou oběť Krista Ježíše!

Tak jasně vám byl postaven před oči Kristus ukřižovaný. Jak to, že teď k tomu chcete něco přidat? K tomu už není co přidat. Dostali jste Ducha svatého, protože jste uvěřili a nebo protože jste něco dobrého udělali? Něco fakt dobrého? „*To jste tak pošetřili? Začali jste žít z Ducha Božího...*“ (v.3a) Z toho Ducha, který nás učí oslovovat Boha Otče. Ten, kdo věří v Krista, ten je skutečným Božím dítětem, Božím synem, Boží dcerou, dopoví Pavel v 26.verši. „*Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.*“ (v.26) Už k tomu nemusíte a nemáte nic přidávat. Smíte a máte se spolehnout, že ti, kdo jsou v Kristu, jsou skutečně Božími dětmi!

A ti také Krista oblékli! Jediná a dokonalá oběť Božího Beránka přikryla náš hřích a oblékla nás do spravedlnosti Pána Ježíše Krista. „*Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.*“ (v.27) Vy všichni, kteří jste ponořeni do Krista, jste Krista oblékli. Bůh nám už nedává kožené suknice. My máme obléct Krista samotného. Byli jsme v něho pokřtěni. Byli do něho ponořeni.

Víte, co se stane, když něco ponoříte do vody? No přece, bude to mokré, bude to namočené. Voda na tom zůstane. (Když před několika lety byly někteří naši konfirmandi pokřtěni ponořením, byla to ta méně příjemná část slavnosti.) Když něco ponoříte do vody, zůstane to do vody oblečené. Stejně je to s Kristem. Když jsme byli ponořeni do Krista, Krista jsme oblékli.

Jste v Kristu, jste tedy Boží děti. Jste v Kristu, jste tedy ponořeni do Krista, takže jste Krista také oblékli. Jak? Skrze víru! Ne skrze nějaký vnější akt, ne skrze skutek. Jste sjednoceni s Kristem. Jenom skrze víru v Krista jste se stali Božími dětmi, skrze stejnou víru jste byli ponořeni do Krista a to neznamena nic jiného, než že jste Krista také oblékli. A tak v něm chod'me! Nosme ho mezi lidmi! Radujme se z něho! Ať tu radost na nás lidé vidí!

Modlitba po kázání: Nebeský Otče, ty nepřijímáš laciné fíkové listy našich skutků. Ale přijal jsi jedinou a dokonalou oběť Krista Ježíše! Děkujeme, že skrze ni smíme být tvými skutečnými dětmi.

Pane náš, Ježíši, děkujeme, že smíme být ponořeni do tebe. Že jsi nám tak blízko. Že smíme být do tebe oblečeni. Prosíme, uť nás tě nosit a radovat se z toho. A prosíme, zastavuj nás, když se ocitáme „na suchu“. Amen.